

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně O. S.,** zastoupené Mgr. Antonínem Zralým, advokátem se sídlem Ponávka 2, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2003, čj. OAM-605/LE-PA01-PA01-2003, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 55 Az 778/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2004, čj. 55 Az 778/2003 - 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Antonína Zralého **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyně požádala o udělení azylu z důvodu obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, provozujících směnárenskou činnost a dále

z důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky poté, co byla žalobkyně bez platných dokladů k pobytu na území České republiky zajištěna za účelem správního vyhoštění v Z. p. z. c. v P. Žalovaný uvedl, že vyhrožování ze strany řeckých směnárníků nebylo způsobeno důvody rasovými nebo národnostními, navíc si žalobkyně na toto jednání nestěžovala na policii v zemi původu, neobrátila se na nevládní organizace ani na veřejného ochránce lidských práv v zemi původu. Žalovaný uvedl, že není možné konstatovat pronásledování žalobkyně ve smyslu zákona o azylu a není tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; žalovaný dále konstatoval nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný rovněž odůvodnil rozhodnutí o tom, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž namítala, že žalovaný při vydání rozhodnutí porušil ustanovení § 3 odst. 3 spr. ř., § 3 odst. 4 spr. ř., § 32 odst. 1 spr. ř., § 33 odst. 2 spr. ř., § 46 spr. ř., § 47 odst. 3 spr. ř., § 12 zákona o azylu, § 14 zákona o azylu a § 91 zákona o azylu. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2003, čj. 55 Az 778/2003 - 11B, byla žalobkyně vyzvána, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení usnesení doplnila svou žalobu tak, aby uvedla, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy navrhuje k prokázání svých tvrzení provést. Žalobkyně byla poučena o tom, že pokud ve lhůtě doplnění soudu nezašle, bude žaloba odmítnuta. Usnesení bylo žalobkyni doručeno právní fikcí ve smyslu § 46 odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2004 použitého obdobně podle § 42 odst. 5 s. ř. s.; žalobkyně však ve lhůtě žalobu nedoplnila. Dne 31. 5. 2004 vydal Krajský soud v Brně usnesení čj. 55 Az 778/2003 - 21, jímž byla žaloba žalobkyně odmítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že podání žalobkyně postrádalo základní náležitosti žaloby, proto byla žalobkyně vyzvána k jejímu doplnění, bez něhož soud nemohl dále jednat. Na výzvu soudu žalobkyně nereagovala, proto soud žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka namítá porušení § 3 odst. 4 spr. ř., § 32 odst. 1 spr. ř., a § 34 odst. 1 spr. ř. v průběhu řízení o udělení azylu a sděluje soudu, že v zemi původu byla ohrožena na životě a vydírána, přičemž neměla kam se obrátit se žádostí o pomoc, neboť její domovský stát takové poměry trpí. V případě návratu na Ukrajinu bude ohrožena na životě. Proto je stěžovatelka přesvědčena o tom, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka zdůraznila, že v zemi původu není možné se obrátit na policii, neboť by se tím dobrovolně vystavila perzekuci. Dále stěžovatelka namítla porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, což doložila rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas a Vilvarajah. Stěžovatelka dále odkázala na čl. 43 a čl. 53 Příručky postupů a kriterií pro určování právního postavení uprchlíků. Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatelka navrhuje, aby usnesení Krajského soudu v Brně bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný neshledává ve svém rozhodnutí žádná pochybení, ani v kasační stížnosti uvedené odkazy stěžovatelky na mezinárodněprávní

dokumenty neshledal žalovaný důvodnými. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, je tedy dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka označila rozhodnutí soudu za nezákonné, důvodnost tohoto přesvědčení dokládá tvrzeními o svém pronásledování a ohrožení na životě v zemi původu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, a návrh výroku rozsudku. Žaloba žalobkyně však neobsahovala náležitosti požadované ustanovením § 71 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně pouze odkázala na několik ustanovení právních předpisů, jež měl žalovaný v řízení o udělení azylu porušit. Poučovací povinnost soudů představuje jeden ze základních předpokladů práva na spravedlivý proces, zaručeného především v čl. 36 odst. 1 Listiny. Poučení by se mělo účastníkům řízení dostat v takovém stadiu řízení, kdy je to pro vedení řízení potřebné, a za takové situace, kdy bez konkrétního a podrobného poučení by účastníci řízení mohli pro nedostatek potřebných znalostí procesních pravidel utrpět újmu na svých právech. Proto soud prvního stupně žalobkyni usnesením poučil o vadách jejího podání bránících meritornímu projednání věci a vyzval ji k doplnění podání ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., k čemuž jí stanovil přiměřenou lhůtu a poučil ji, že pokud výzvě v dané lhůtě nevyhoví, bude její podání odmítnuto podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Pokud však žalobkyně i přes výzvu a poučení soudu nedoplnila, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy navrhuje k prokázání svých tvrzení provést, konstatoval rovněž Nejvyšší správní soud, že podání nadále obsahovalo vady, pro které se soud prvního stupně nemohl věcí meritorně zabývat a proto postupoval správně, když žalobu žalobkyně odmítl. Veškerá tvrzení žalobkyně uvedená až v kasační stížnosti nemohou v této fázi řízení závěr soudu zvrátit, neboť Nejvyšší správní soud přezkoumával v tomto řízení o kasační stížnosti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby a v rámci tohoto přezkumu dospěl k závěru, že procesní postup krajského soudu byl správný. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení

o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu